

Végh Attila

Árnyékország

*Vasárnap dél, kedvenc tévéfotel,
a konyha felől húsleves szaga,
Bach derűje száll a gyerekszobából.
A könyvespolchoz lépsz tésztaszívvel,
mert csipetnyi Kantot kíván a hangulat.
Fogod a könyvet, visszaülsz,
de ahogy fölütöd, a betűk lángra kapnak,
a tiszta ész füstöl, fogy a levegő,
fuldokolva nyitsz ablakot, de hiába,
odakint hullámszó, koromszínű köd,
léket kapott a nap, a rohadt élet,
ömlik be az alvilág.
Nyugi, ez még nem a sztrók,
csak egy rossz álom riasztott,
kiszellőzteted hamar.*

*Keletre innen mindjárt havazni fog.
Nyirkos, hideg utcán sétál a nép.
Látszik a lehelet, lelke van minden szónak:
adjonisten, szervusz, jónapot,
szavak párája leng az utca fölött,
szóvattában a város, mintha ünnep volna.
Itt élnek, szomorú ragyogásban ők,
akik mindennap másnak adják,
amit elrabolt tőlük az élet,
és mondatokba öltöznek, ha fagy.
Ők behunyt szemmel látnak világot,
de minden ébredésben az alvilág kapuja nyílik,
álomsúly táruul, átölel, elemészt,
hullámszó a koromszínű köd,
házat, várost, hegyeket nyel,*

*és hirtelen rájuk hül az ország,
az elképzelt föld negatívja.*

*Hát itt kell leélni, ami a sztrókiig hátravan,
azt a húsz-harmincezer álmot,
gyerekkort, szerelmeket, aztán
megállapodni végül abban, ami
itt, az árnyékvilágban nem is olyan kevés:
ősz i ólomfényben menni, csak menni
lassan vetkőző platánlombok alatt,
a célt találó örömök sétaterein,
és elmosolyodni, ha látjuk:
a levélhullás nem áll meg, a salaksétányon átég,
az alvilágban is ősz van tehát,
a mítosz sárgás bokrai között
istenek játsszák el a történelmet,
a halandók dolga pedig csak annyi,
hogy felejtésből szőjenek örömet,
hazát, otthont, konyhát, tévéfotelt.
A húsleves szaga majd jön magától.*